

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/28/2014
Identifikačné číslo spisu:	5014200005
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5014200005.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: O. E. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. č. XX/XX, E., s doručovacou adresou A. P. č. XX, E., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. júna 2014 č. k. 21S/2/2014 - 55, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. júna 2014 č. k. 21S/2/2014 - 55 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v

rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol, tak na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom, hoci tak krajský súd neučinil, ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím č.: KRPZ-ZA-KDI-SK-64/2013 o odvolaní z 19.07.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - viď č. 1. 13) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Martine č.: ORP-P-44/DI-E-2013 z 13.05.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) a odvolanie zamietol.

3. V odôvodnení žalovaný odkázal na zistenia prvostupňového orgánu, že žalobca dňa 26.12.2012 o 10:56:39 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky R. Z., evidenčné číslo E. (ďalej na účely rozsudku len „vozidlo žalobcu“) po ceste 1. triedy číslo 65, ulica Ambra Pietra v obci Martin (ďalej na účely rozsudku len „cesta 1/65“), kde prekročil stanovenú rýchlosť jazdy 50 km/hod. o 14 km/hod., a teda sa pohyboval rýchlosťou 64 km/hod.

Následne bolo vozidlo zastavené predpísaným spôsobom na pravej strane vozovky. Žalobca ako vodič bol vyzvaný, aby predložil doklady potrebné na vedenie a premávku vozidla v cestnej premávke. Po oboznámení s priestupkom aj so sankciou za priestupok, žalobca s týmto vyjadril nesúhlas, nakoľko si nie je vedomý priestupku, a to ani po tom ako mu bol ukázaný záznam z meracieho prístroja.

4. Na ústnom pojednávaní zo dňa 08.03.2013 žalobca ďalej uviedol, že zo spáchania priestupku sa necíti byť vinným a zastáva názor, že meracím zariadením vykázané prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti v mieste merania na ceste 1/65 je spôsobené nesprávnym nastavením meracieho radarového zariadenia vzhľadom na klimatické podmienky, a preto navrhol, aby správny orgán si v správnom konaní vyžiadal z Meteorologického meracieho ústavu v Bystricike správu o klimatických podmienkach a meteorologickej situácii na deň 26.12.2012 v čase od 9,00 do 12,00 hodiny.

5. Na základe uvedeného prvostupňový orgán dospel k záveru, že týmto svojim konaním mal žalobca porušiť ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“), a preto ho prvostupňový orgán uznal vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“).

Postupom podľa § 22 ods. 2 písm. e) zák. č. 372/1990 Zb. bola žalobcovi uložená pokuta 60,- € spolu s povinnosťou uhradiť trovy konania.

Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km/h, a ak ide po diaľnici v obci alebo po rýchlostnej ceste v obci, najviac 90 km/h.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb. v hore citovanom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom žalobca namietal najmä skutočnosť, že mu za vinu kladený priestupok nespáchal a najmä namietal, že prvostupňový orgán neúplne zistil skutkový stav veci a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, na ktoré prvostupňový orgán neprihliadal.

Žalovaný v odôvodnení uviedol, že sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že pri vykonaní merania rýchlosti vozidla žalobcu bola obmedzená rozlíšiteľnosť spôsobená hmlou a nízkou viditeľnosťou, pretože na listinnom dôkaze „Fotodokumentácia“ je zreteľne vidieť vozidlo žalobcu.

7. Taktiež sa žalovaný nestotožnil s tvrdením žalobcu, že „Certifikát o overení Slovenského metrologického ústavu č. 588/210/16/12 cestného laserového rýchlomeru č. UX 021 327, typ: Ultra Lyte LTI 20-20 100LR, výr. číslo: č. súpravy: 08-092-01, LS: UX 021 327, PC: MC 001 258, VK: MV 001 246, značka schváleného typu: TSK 162/07 -009 s platnosťou overenia do 06.12.2013“ (ďalej na účely rozsudku len „certifikát“, resp. „laserový rýchlomer“) sa nedá stotožniť s „Ramerom“, nakoľko na rozhodnutí chýba výrobné číslo „Ramera“, ale žalovaný naopak konštatoval, že na certifikáte je uvedené výrobné číslo laserového rýchlomera, a toto isté číslo sa nachádza aj v pravej dolnej časti digitálnej snímky zhotovenej laserovým rýchlomerom.

Nakoľko certifikát má platnosť do 06.12.2013, tak žalovaný nemal dôvod pochybovať o jeho spoľahlivosti.

8. Ďalej sa žalovaný vyjadril k dôvodom, na základe ktorých ustálil výšku uloženej pokuty.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 12.09.2013 na Okresný súd Martin, ktorý vec uznesením zo 04.11.2013 postúpil na Krajský súd v Žiline.

10. Krajský súd v Žiline ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žalobu je potrebné z nasledujúcich dôvodov zamietnuť podľa ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p.

11. Krajský súd námietku žalobcu vo vzťahu k spochybniteľnosti merania cestným laserovým rýchlomerom vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko krajskému súdu z listinného dôkazu „Fotodokumentácia“ vyplýva, že vozidlo žalobcu dňa 26.12.2012 o 10:56 hod. jazdilo vyššou rýchlosťou ako je limitná rýchlosť 50 km/h. Uvedená rýchlosť bola zameraná laserovým rýchlomerom (časť výrobného čísla UX 021 327 je uvedené v pravom dolnom rohu predmetného dôkazu) a vozidlo bolo k laserovému rýchlomeru v čelnej polohe.

Tiež krajský súd upozornil, že v súdnom spise (č. 1. 6 priestupkového spisu) je založený certifikát, z ktorého vyplýva, že overenie pre laserový rýchlomer je platné do 06.12.2013, a na uvedenom listinnom dôkaze je uvedené, že tento certifikát môže byť rozmnožovaný len celý a nezmenený. Rozmnožovať jeho časti možno len s písomným súhlasom spracovateľa. Bez podpisu a pečiatky je certifikát o overení neplatný.

12. Ďalej krajský súd zdôraznil, že prvostupňový orgán zabezpečil manuál laserového rýchlomera, z ktorého okrem iného vyplýva, že zhotovenie digitálnej snímky vozidla zaistí, že zaznamenané vozidlo je to, na ktoré bol zameraný laser. Uvedené meradlo pracuje do vzdialenosti 1 km, pričom vzdialenostné optimum je 50 - 140 m; odchýlka presnosti merania +/- 3 km/hod. pre rýchlosť do 100 km/hod. a +/- 3 % z hodnoty nad 100 km/h pre podmienky okolia - 10 až + 50 oC.

Laserový rýchlomer je odolný proti prachu, vlhkosti a nárazu. V administratívnom spise sa nachádza aj klimatologický posudok č. 206-1918/2013/4495 z 25.03.2013, podľa ktorého v lokalite Martin dňa 26.12.2012 v čase od 9:00 do 12:00 hod. SEČ bolo zamračené a hmlisté počasie bez zrážok. Po slabom nočnom mraze teplota vzduchu medzi 9:00 až 12:00 hod. SEČ dosahovala 0,5 až 1°C, relatívna vlhkosť

vzduchu dosahovala 98 - 100 %. Prevládalo bezvetrie až slabý vietor do 2 m/s. Najnižšia vodorovná dohľadnosť v uvedenom období poklesla na 100 m, lokálne aj na 50 m, hmla sa udržiavala až do 11.00 hod. SEČ.

13. Krajský súd po vyhodnotení dokazovania konštatoval, že žalobca dňa 26.12.2012 o 10:56:39 hod. viedol svoje vozidlo po ceste 1/65, kde prekročil stanovenú rýchlosť jazdy 50 km/h o 14 km/h a pohyboval sa rýchlosťou 64 km/h. Za porušenie ust. § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. mu oprávnené bola uložená pokuta vo výške 60,- € podľa § 22 ods. 2 písm. e) zák. č. 372/1990 Zb.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti bola žaloba žalobcu ako nedôvodná postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnutá.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

14. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 18.07.2014 (č. l. 58) proti rozsudku krajského súdu žalobca označil za odvolací dôvod to, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ktorým vznikla vada, nakoľko dôkazy riadne označujú nezákonnosť postupu policajta a získaného výsledku merania rýchlosti (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.).

15. Najmä poukazoval na to, že krajský súd nepreskúmal dostatočne, či laserový rýchlomer nebol v certifikáte certifikovaný na meranie v hmle. Pri svojom tvrdení žalobca vychádzal z informácií od SHMÚ, že od 9 - 12 hod. bola v lokalite Martin hmla trvajúca do 11 hod., zamračené, teplota 0,5 - 1oC, relatívna vlhkosť 98 - 100%, dohľadnosť klesla na 100 - 50m lokálne, optické meranie vykonané vo vzdialenosti 130,8 m (viď dôkaz č. 1 v spise).

Pri meraní rýchlosti malo byť vozidlo žalobcu zamerané v skupine viacerých vozidiel s veľmi obmedzenou rozlíšiteľnosťou spôsobenou zrejme hmlou a nízkou viditeľnosťou, čo žalobca na mieste skonštatoval, nakoľko nerozpoznal ani svoju EČ E.. Zameriavací krížik bol na prednom skle vozidla žalobcu, čím môže dochádzať k chybám merania na základe interferencie v tenkej vrstve vlhkosti v kvapkách vody na skle a žalobcovi nemal byť predložený na mieste ani pri správnom konaní dôkaz o použití predpísaných brán pri meraní za obmedzených podmienok.

16. Ďalej žalobca spochybňoval niektoré technické vlastnosti a predpoklady výkonu merania laserového rýchlomeru s odkazom na certifikát a manuál.

17. Záverom žalobca požadoval zrušiť rozsudok krajského súdu a napadnuté rozhodnutie spolu s priznaním povinnosti náhrady trov konania žalobcovi.

B)

18. Z krátko vyjadrenia žalovaného zo dňa 30.07.2014 (č. l. 64) vyplýva, že odvolanie žalobcu voči predmetnému rozsudku žalovaný vyhodnotil, že nie je dôvodné.

19. Záverom žalovaný požadoval potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti uloženej sankcie vyžaduje od správneho súdu

konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

21. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

22. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

23. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva, konkrétne spor o hodnovernosť údajov nameraných laserovým rýchlomerom pri jazde žalobcu po ceste 1/65.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

24. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

25. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

26. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavujú tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

27. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej otázke.

28. Medzi účastníkmi nie je sporné, či žalobca sa v tvrdenom čase nachádzal na mieste určenom príslušníkmi policajného zboru (cesta 1/65), ale svoje hlavné námietky žalobca smeruje k hodnovernosti preukázania tvrdeného skutkového stavu, t. j. či za ním opisovaného počasia a dostupných informácií o meteorologickej situácii mohli byť merania vykonané policajnou hliadkou laserovým rýchlomerom hodnoverné (viď bod č. 23). V uvedenej súvislosti najmä poukazuje na to, že

- laserový rýchlomer nemusel byť certifikovaný na meranie v hmle,
- od 9 - 12hod. bola v lokalite Martin hmľa trvajúca do 11 hod.,
- dohľadnosť klesla na 100 - 50m lokálne, optické meranie vykonané vo vzdialenosti 130,8 m,
- žalobca nerozpoznal svoju EČ E.,
- tenká vrstva vlhkosti v kvapkách vody na prednom skle vozidla žalobcu mohla vyvolať chyby merania na základe interferencie ako aj
- spochybnenie niektoré technických vlastností a predpokladov výkonu merania laserového rýchlomeru s odkazom na jeho certifikát a manuál.

29. Pre Najvyšší súd súbor hore uvedených odvolacích námietok spochybňuje hodnovernosť údajov nameranej rýchlosti vozidla žalobcu pri opísanej poveternostnej situácii a dohľadnosti na ceste 1/65 a vyhodnocovacích schopnostiach laserového rýchlomeru, t. j. žalobca spochybňuje skutočnosť, že v čase vykonania merania rýchlosti svojho vozidla ho viedol rýchlosťou 64 km/hod. V súvislosti s uvedeným však žalobca nevyslovil žiadne názory o spôsobených chybách merania, t. j. ako potom mal podľa mienky žalobcu vlastne laserový rýchlomer merať.

Ak by si totiž odvolací súd mal osvojiť námietky žalobcu o množstve lokálnych, fyzikálnych a technických nedostatkoch laserového merača ako technického prístroja, tak z ich obsahu nie je zrejmé, či chyba merania, na ktorú chce žalobca v danom okamihu poukázať, by v danom okamihu spôsobila, že meral menej alebo viac.

30. Navyše je nutné pripomenúť, že v zmysle § 101 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. je účastník súdneho prieskumu správneho rozhodnutia zaťažený povinnosťou aktívne prispieť k účelu súdneho konania. Táto povinnosť sa na účastníka vzťahuje iba potiaľ, pokiaľ opis skutkovej situácie zodpovedá jeho vedomostiam, ktoré môžu vyplývať zo všeobecného poznania životných situácií so svojim základom v dosiahnutej úrovni vzdelania, úlohou a začlenením do spoločenských vzťahov, či konkrétnou úrovňou poznania a spracovania získaných informácií.

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

31. Na druhej strane sa však od účastníkov nepožaduje prezentácia mimoriadne odborných znalostí, názorov či odborných posudkov, a hoci by pochopenie a analýza určitých skutkových súvislostí vychádzali aj z osobitných schopností účastníka, aké sa napríklad očakávajú od znalca, ktorý je zapísaný v dotknutom znaleckom odbore a príslušnom odvetví znaleckej činnosti, konajúci súd nesmie od žalobcu ako páchatela tvrdného dopravného priestupku ani tieto znalecké závery vyžadovať (a contrario § 127 ods. 1 a 4 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) a ani pre dané konanie pripustiť delegáciu do postavenia znalca, nakoľko je a priori pre svoj postoj k prejednávanej veci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 382/2004 Z. z.“) vylúčený z vykonávania znaleckej činnosti.

Podľa § 127 ods. 1 O.s.p. platí, že ak závisí rozhodnutie od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, ustanoví súd po vypočutí účastníkov znalca. Súd znalca vyslúchne; znalcovi môže tiež uložiť, aby posudok vypracoval písomne. Ak je ustanovených niekoľko znalcov, môžu podať spoločný posudok. Namiesto výsluchu znalca môže sa súd v odôvodnených prípadoch uspokojiť s písomným posudkom znalca.

Podľa § 127 ods. 4 O.s.p. namiesto posudku znalca možno použiť potvrdenie alebo odborné vyjadrenie príslušného orgánu, o správnosti ktorých nemá súd pochybnosti.

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z. z. znalec, tlmočník alebo prekladateľ je vylúčený, ak možno mať pre jeho pomer k veci, k zadávateľovi alebo k inej osobe, ktorej sa úkon týka, pochybnosť o jeho nezáujatosti.

32. Ak potom obrana žalobcu od počiatku priestupkového konania smerovala k spochybneniu hodnovernosti nameraných údajov rýchlosti vozidla žalobcu prostredníctvom predkladania vysoko odborných námietok vyžadujúcich osobitné meteorologické, optické znalosti ako aj znalosti o pracovných podmienkach fungovania laserového rýchlomeru, bolo povinnosťou žalobcu ako zadávateľa v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 382/2004 Z. z. uvedené tvrdenie podložiť závermi znalca už pri vznesení týchto námietok.

Obdobné právo prislúcha žalobcovi v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. aj v súdnom prieskume rozhodnutí o uložení sankcie, kam prejednávaná vec nepochybne patrí, nakoľko správne súdnictvo musí dôsledne naplniť svoje medzinárodnoprávne záväzky mu vyplývajúce z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca však požiadavku pred prvostupňovým súdom na znalecké dokazovanie nevzniesol, konajúci súd nie je povinný za žalobcu jeho procesnú taktiku dopĺňať a žalobca si ani nezvolil právneho zástupcu.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov znalec, tlmočník alebo prekladateľ podľa odseku 1 písm. a) vykonáva svoju činnosť pre súd, iný orgán verejnej moci, fyzickú osobu alebo právnickú osobu (ďalej len "zadávateľ").

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

33. Za tejto situácie Najvyšší súd označuje snahu krajského súdu preskúmať námietky založených iba na tvrdeniach (t. j. subjektívnych záveroch žalobcu) bez reálnych podkladov za nadbytočnú iniciatívu, hoci táto iniciatíva nemá žiadny vplyv na správnosť záverov krajského súdu o nutnosti zamietnuť žalobu.

V uvedenej súvislosti je nutné poukázať na jediný sporný dôkaz, ktorý nesvedčí v prospech nesúhlasnej argumentácie žalobcu, t. j. fotodokumentáciu, o ktorej žalobca tvrdil, že je natoľko nejasná, že nebol schopný rozoznať ani evidenčné číslo svojho vozidla. Najvyšší súd po oboznámení sa s fotodokumentáciou založenou v priestupkovom spise (ide o snímky na č. l. 15 a 16 priestupkového spisu) musí konštatovať, že ide o jasné a dobre čitateľné snímky, o čom svedčí aj rozoznatelnosť

predmetov na pozadí (okná domov a konáre stromov) ako aj čitateľnosť nielen evidenčného čísla vozidla žalobcu ale aj vozidla za ním idúceho. Preto sa Najvyšší súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že na tomto mieste sa mala vyskytovať hmla, ktorá mala mať podľa žalobcu negatívny vplyv na meráciu spôsobilosť laserového rýchlomeru (Najvyšší súd stále dáva do pozornosti svoje vyššie uvedené závery o neistote, aké spochybnenie žalobca prikladá k nameranému údaju 64 km/hod.).

V.

34. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má v zmysle žalobných námietok všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v súlade s § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca vykonal skutok, ktorý je mu kladený v priestupkovom konaní za vinu.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

35. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

36. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej situácii nenastalo.

37. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s rozhodnutím o sankcii), tak v konaní nevznikla v súlade s uvedeným ustanovením požiadavka vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

38. V prejednávanej veci Najvyšší súd v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).